

AJUDANT A VIURE

Setmana Santa litúrgica i popular

Podríem dir que la Setmana Santa litúrgica, celebrada al temple, i la Setmana Santa popular al carrer són germanes perquè han nascut de la mateixa fe. La primera «reviu» la Mort i Resurrecció de Jesucrist en la litúrgia, sota els signes sacramentals. La segona «recorda» de manera més visible, emotiva i plàstica aquest mateix esdeveniment, tot i que no n'és una reproducció. Neix com un complement de la litúrgia (i de la catequesi) que —en llatí— no arribava al poble cristià, al qual no li bastaven els ritus i els gestos de la litúrgia i necessitava identificar-se més visiblement amb el Senyor en els episodis de la Passió i Resurrecció, participar-hi amb més sentiment. Llavors surt al carrer de vegades representant escenes de la Passió en quadres vivents i d'altres estructurant la representació en passos, processons, confraries, etc.

No es pot negar que aquest fenomen de religiositat popular ha estat molt profitós per a expressar i alimentar la pietat, ha creat bellesa i art, i continua fent molt de bé a la fe senzilla de la gent. Però també és cert que caldria distingir millor la barreja de sentiments estètics, socials i religiosos que evoca i desperta. Tant de bo les manifestacions al carrer, amb els seus components plàstics i estètics, alimentin cada vegada més aquests sentiments religiosos.

Viure la Setmana Santa al carrer amb esperit religiós reclama atenció a les qüestions fonamentals evitant la dispersió en allò accessori. Significa centrar el nostre interès en viure el que estem realitzant, concentrats en la contemplació del Misteri que passegem pels carrers. I per a concentrar-s'hi cal conèixer bé el que representen els passos processionals, conèixer bé aquells episodis de la Passió que acompanyem o portem a les espatlles i el seu sentit, que està bàsicament expressat en els relats evangèlics. Hauríem de conèixer-los a fons i deixar-nos «copsar» per ells.

I també cal dir que en una processó vertaderament religiosa no pot faltar la pregària. Per compte d'acontermentar-nos en contemplar les imatges amb una mirada curiosa o estètica simplement, podem fer-ho amb mirada religiosa i amb diàleg silenciosos amb la Persona o el Misteri que representen.

Aprofito per a convidar a tots els membres del Bisbat de Lleida a compartir una experiència forta de Pregària en Comunitat el dimarts dia 30, si Déu vol, a les 7 de la tarda a la Catedral. És l'anomenada Missa Crismal en la que seran beneïts els olis i consagrat el crisma amb els quals l'Esperit ungirà els qui seran batejats o confirmats i els nostres malalts. En ella també els Preveres renovaran les promeses de la seva Ordenació, i la vostra presència acompanyant-los serà un bon signe d'eclesialitat.

FELIÇ SETMANA SANTA I MOLT BONA PASQUA A CADASCÚ.

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe.

† **Joan Piris**
Bisbe de Lleida

Acompanyament al dol i malaltia

Per tercera vegada, Lleida va acollir la Jornada d'acompanyament al dol i malaltia. El passat dia 12 de març, a l'auditori del campus de la Universitat hi hagué les aportacions al tema des de mirades diferents, amb una conferència, una taula rodona, testimonis i tallers. L'organització corria a càrrec de diverses associacions.

La doctora Begoña Roman, professora de filosofia a la Universitat de Barcelona, parlà de la Vida com a capacitat de desig. La qualitat de la vida és quan es satisfan les expectatives que cadascú es marca, donant així valor a l'existència. La qüestió es planteja quan es viu subjectivament un projecte que ens llança cap al futur, oblidant el present i sense fonamentar bé les expectatives. Quan es diu que no es té temps, potser es vol oblidar que la vida té un final que, encara que no depèn de mi, jo puc decidir assumir-lo en la manera de viure.

La Sra. Roman parlà de la qualitat de la mort. Quan es satisfan les expectatives, la mort és natural. Guanyar la batalla de la vida és poder anar-se'n bé. Cal acceptar el procés d'arribar al final de la vida, on la cosa important no és el «futur», que ja no existeix, sinó la mirada al passat. Acompanyar una persona en aquests moments és sovint un mirar el passat, tot allò que s'ha viscut i poder dir: «que nos quiten lo bailado». Falla el cos, però el jo continua sent el jo. És important poder reconciliar-se amb un mateix i amb els altres.

Qüestionar-se per què jo i per què ara... com sovint passa, és inoportú i no ajuda a assumir la realitat de la mort i del dol. Més important és poder decidir on es vol morir i amb qui es vol passar els últims moments de la vida. Això ens planteja com es viuen aquests processos de finals de vida. Cal evitar el pacte del silenci en la família. L'amor i el respecte a l'ésser estimat és saber-lo mirar atentament: no enganyar, no crear falses i infundades expectatives. Però tampoc fer un dol anticipat quan la persona encara viu.

Sembla evident que la persona que coneix el perquè del seu estat és capaç de suportar el com, és a dir, aprofitar els darrers moments per reconciliar-se amb ell mateix, amb els altres i, així, donar sentit a allò que viu. La qualitat de la mort implica poder anar-se'n tranquil·lament, sabent que els qui es queden, es queden bé, raó per la qual és important de parlar de la mort. Poder acomiadar-se vol dir que s'està preparat per morir i per acceptar la mort de la persona estimada. Cal, igualment, que la família tingui una bona informació quan es parla d'eutanàsia, suïcidi assistit, sedació, etc. I en tot, respectar la voluntat del malalt.

Una persona sols pot acompanyar fins on ella mateixa ha arribat. Per dir que acompanyar el procés de mort i de dol suposa tenir personalment resolt el sentit de la vida i de la mort.

Josep Alexandre Baró

▶ Cada diumenge, de 2/4 de 6 a les 6 de la tarda, el bisbat de Lleida té 1/2 hora de programa a **Ràdio Estel** i **Ràdio Principat** (FM 91.5). Podeu sintonitzar i escoltar-nos.

També, per a aquells que no puguin seguir el programa en directe del diumenge, poden escoltar-lo a la nostra web: www.bisbatlleida.org. Aquesta emissió radiofònica s'enregistra en els estudis de ràdio COPE Lleida, cosa que agraïm al seu director i als seus tècnics.

DIUMENGE DE RAMS O DE LA PASSIÓ DEL SENYOR

► Lectura del llibre d'Isaïes (Is 50,4-7)

El Senyor Déu m'ha donat una llengua de mestre perquè, amb la paraula, sàpiga sostenir els cansats. Un matí i un altre, em desvetlla l'orella, perquè escolti com un deixeble. El Senyor Déu m'ha parlat a cau d'orella i jo no m'he resistit ni m'he fet enrere: he parat l'esquena als qui m'assotaven i les galtes als qui m'arrencaven la barba; no he amagat la cara davant d'ofenses i escopinades. El Senyor Déu m'ajuda: per això no em dono per vençut; per això paro com una roca la cara i sé que no quedaré avergonyit.

► Salm responsorial (21)

R. *Déu meu, Déu meu, per què m'heu abandonat?*

Tots els qui em veuen es riuen de mi, amb els llavis i amb el cap prenen aires de mofa: «S'ha adreçat al Senyor, que l'alliberi, doncs; que el salvi, si tant se l'estima». R.

M'envolta una munió de gossos, em rodeja un estol de malfactors, m'han lligat les mans i els peus, puc comptar tots els meus ossos. R.

Es reparteixen entre ells els meus vestits, es juguen als daus la meva roba. Almenys vós, Senyor, no us allunyeu; força meva, cuiteu a defensar-me. R.

Anunciaré als meus germans el vostre nom, us lloaré enmig del poble reunit. Fiedels del Senyor, lloeu-lo, fills de Jacob, glorifiqueu-lo, reverencieu-lo, fills d'Israel. R.

► Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Filipis

(Fl 2,6-11)

Jesucrist, que era de condició divina, no es volgué guardar gelosament la seva igualtat amb Déu, sinó que es va fer no-res, fins a prendre la condició d'esclau. Havent-se fet semblant als homes i començant de captenir-se com un home qualsevol, s'abaixà i es féu obedient fins a acceptar la mort i una mort de creu. Per això Déu l'ha exalçat i li ha concedit aquell nom que està per damunt de tot altre nom, perquè tothom, al cel, a la terra i sota la terra, doblegui el genoll al nom de Jesús, i tots els llavis reconeguïn que Jesucrist és Senyor, a glòria de Déu Pare.

► Passió de Nostre Senyor Jesucrist segons sant Lluc (Lc 22,14-23,56)

(Fragment final)

Quan arribaren a l'indret anomenat Gòlgota, el crucificaren juntament amb els criminals, un a la dreta i l'altre a l'esquerra. Jesús deia: †. «Pare, perdoneu-los, que no saben el que fan». C. Es repartiren els seus vestits i se'ls jugaren als daus. La gent s'ho estava mirant. Les autoritats deien rient-se'n: S. «Ell, que en salva d'altres, que se salvi ell mateix, si és el Messies de Déu, l'Elegit». C. Els soldats també se'n burlaven: tot oferint-li vinagre, li deien: S. «Si ets el rei dels jueus, salva't tu mateix». C. Sobre d'ell hi havia un rètol que deia: «El rei dels jueus».

C. Un dels criminals penjats a la creu, també li deia insultant-lo: S. «No ets el Messies? Salva't a tu mateix i a nosaltres». C. Però l'altre, renyant-lo, li respongué: S. Tu que estàs sofrint la mateixa pena tampoc no tens temor de Déu? I nosaltres ens ho mereixiem, perquè estem sofrint el càstig que ens correspon pel que hem fet, però aquest no ha fet res de mal». C. I deia: S. «Jesús, recordeu-vos de mi, quan arribeu al vostre Regne». C. Jesús li respongué. †. «T'ho dic amb tota veritat: Avui seràs amb mi al paradís».

C. Ja era cap al migdia quan s'estengué per tota la terra una foscor fins a mitja tarda: el sol s'havia eclipsat. La cortina que tancava el santuari s'esquinçà per la meitat, i Jesús cridà amb tota la força: †. «Pare, confio el meu alè a les vostres mans». C. I havent dit això, expirà. (Aquí tothom s'agenolla i fa una pausa.)

El centurió, després de veure el que havia passat, en donava glòria a Déu i deia: S. «És veritat: aquest home era innocent». C. I tota la gent que era present en aquell espectacle després de contemplar tot el que havia passat se'n tornava donant-se cops al pit. Tots els seus coneguts i les dones que l'havien seguit des de Galilea es mantenien a distància mirant-s'ho.

► Lectura del libro de Isaías (Is 50,4-7)

Mi Señor me ha dado una lengua de iniciado, para saber decir al abatido una palabra de aliento. Cada mañana me espabilaba el oído, para que escuche como los iniciados. El Señor me abrió el oído; y yo no resistí ni me eché atrás: ofrecí la espalda a los que me apaleaban, las mejillas a los que mesaban mi barba; no me tapé el rostro ante ultrajes ni salivazos. El Señor me ayuda, por eso no sentía los ultrajes; por eso endurecí el rostro como pedernal, sabiendo que no quedaría defraudado.

► Salmo responsorial (21)

R. *Dios mío, Dios mío, ¿por qué me has abandonado?*

Al verme, se burlan de mí, / hacen visajes, menean la cabeza: / «Acudió al Señor, que lo ponga a salvo; / que lo libre, si tanto lo quiere.» R.

Me acorrala una jauría de mastines, / me cerca una banda de malhechores; / me taladran las manos y los pies, puedo contar mis huesos. R.

Se reparten mi ropa, / echan a suertes mi túnica. / Pero tú, Señor, no te quedes lejos; / fuerza mía, ven corriendo a ayudarme. R.

Contaré tu fama a mis hermanos, / en medio de la asamblea te alabaré. / Fieles del Señor, alabadlo; / linaje de Jacob, glorificadlo; / temedlo, linaje de Israel. R.

► Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los filipenses

(Flp 2,6-11)

Cristo, a pesar de su condición divina, no hizo alarde de su categoría de Dios; al contrario, se despojó de su rango y tomó la condición de esclavo, pasando por uno de tantos. Y así, actuando como un hombre cualquiera, se rebajó hasta someterse incluso a la muerte, y una muerte de cruz. Por eso Dios lo levantó sobre todo y le concedió el «Nombre-sobre-todo-nombre»; de modo que al nombre de Jesús toda rodilla se doble en el cielo, en la tierra, en el abismo, y toda lengua proclame: Jesucristo es Señor, para gloria de Dios Padre.

► Pasión de Nuestro Señor Jesucristo según san Lucas (Lc 22,14-23,56)

(Fragmento final)

Y cuando llegaron al lugar llamado *la Calavera*, lo crucificaron allí, a él y a los malhechores, uno a la derecha y otro a la izquierda. Jesús decía: †. «Padre, perdónalos porque no saben lo que hacen». C. Y se repartieron sus ropas echándolas a suerte.

El pueblo estaba mirando. Las autoridades le hacían muecas diciendo: S. «A otros ha salvado, que se salve a sí mismo, si él es el Mesías de Dios, el Elegido». C. Se burlaban de él también los soldados, ofreciéndole vinagre y diciendo: S. «Si eres tú el rey de los judíos, sálvate a ti mismo». C. Había encima un letrero en escritura griega, latina y hebrea: «Este es el rey de los judíos».

Uno de los malhechores crucificados lo insultaba diciendo: S. «¿No eres tú el Mesías? Sálvate a ti mismo y a nosotros». C. Pero el otro le increpaba: S. «¿Ni siquiera temes tú a Dios estando en el mismo suplicio? Y lo nuestro es justo, porque recibimos el pago de lo que hicimos; en cambio, éste no ha faltado en nada». C. Y decía: S. «Jesús, acuérdate de mí cuando llegues a tu Reino». C. Jesús le respondió: †. «Te lo aseguro: hoy estarás conmigo en el Paraíso».

C. Era ya eso de mediodía y vinieron las tinieblas sobre toda la región, hasta la media tarde; porque se oscureció el sol. El velo del templo se rasgó por medio. Y Jesús, clamando con voz potente, dijo: † «Padre, a tus manos encomiendo mi espíritu».

Y dicho esto, expiró. (Se arrodillan todos y se hace una pausa.)

El centurión, al ver lo que pasaba, daba gloria a Dios diciendo: S. «Realmente, este hombre era justo». C. Toda la muchedumbre que había acudido a este espectáculo, habiendo visto lo que ocurría, se volvían dándose golpes de pecho. Todos sus conocidos se mantenían a distancia, y lo mismo las mujeres que lo habían seguido desde Galilea y que estaban mirando.

Entrada de Jesús a Jerusalem, icona bizantina, Nicòsia

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

■ **Dilluns** (litúrgia hores: 2a setm.): Is 42,1-7 / Sl 26 / Jn 12,1-11 ■ **dimarts**: Is 49,1-6 / Sl 70 / Jn 13,21-33.36-38 ■ **dimecres**: Is 50,4-9a / Sl 68 / Mt 26,14-25 □ **dijous**: Missa de la Cena del Senyor: Ex 12,1-8.11-14 / Sl 115 / 1Co 11,23-26 / Jn 13,1-15 ■ **divendres**: Celebració de la Passió del Senyor: 52,13-53,12 / Sl 30 / He 4,14-16;5,7-9 / Jn 18,1-19,42 ■ **dissabte**: Comença el temps de Pasqua □ **diumenge** vinent, Diumenge de Pasqua de la Resurrecció del Senyor (lit. hores: 1a setm.): *Vetlla*: Després dels textos de la Llei i dels Profetes, Rm 6,3-11 / Sl 117 / Lc 24,1-12. *Missa del dia*: Ac 10,34a.37-43 / Sl 117 / Col 3,1-4 (o bé: 1Co 5,6b-8) / Jn 20,1-9 (o bé: Lc 24,1-12). Per a la Missa vespertina, l'Evangelí pot ser: Lc 24,13-35.

COMENTARI

Pare, confio el meu alè a les vostres mans

La litúrgia del Diumenge de Rams ens ofereix «el tresor de la passió de nostre Senyor al qual tots estem cridats per alimentar-nos i salvar-nos». Aquestes paraules de la *Imitació de Crist* poden guiar la nostra reflexió sobre les lectures d'avui: el tercer cant del servent del Senyor tret del llibre d'Isaïes, l'himne cristològic de la carta als filipencs i la narració de la passió de nostre Senyor segons la versió de Lluc.

Seguint Jesús en la passió, tots els cristians estem convidats a adherir-nos personalment al seu sofriment, a la seva soledat, a la seva lluita interior. Així ho feren, per exemple, Simó de Cirene, que el va ajudar

a portar la creu en el camí del calvari, i les dones que feien mostres de dol i el planyien. Tots varen fer seu el camí de Jesús, tots varen participar del seu dolor i de la seva creu. No eren espectadors que contemplaven l'escena des de fora, sinó veritables seguidors; veritables deixebles que el van acompanyar fins al final.

Clavat en la creu, Jesús intercedeix al Pare per aquells soldats que no saben el que fan. Fins i tot en el moment decisiu posa en pràctica el seu ensenyament perdonant els pecadors i les ofenses rebudes injustament. Amor i perdó rep també el criminal penedit a qui Jesús ofereix el

do de la salvació. Ara bé, abans d'expirar, Jesús dirigeix la seva última paraula al Pare, a aquell que l'ha enviat i li ha donat la força per dur a terme la seva missió salvífica.

Quina lliçó en podem treure nosaltres? Certament moltes, però potser la més important és aquesta: que la creu de Crist transforma el món mitjançant la conversió i el perdó. El sacrifici de Crist no va ser en va i nosaltres en donem testimoni. Meditem, doncs, una vegada més, la passió de nostre Senyor que amb el seu sofriment i la seva mort es revela Fill de Déu i germà nostre.

FE CRISTIANA I SOCIETAT ACTUAL

Els sacraments: el pas del visible a l'invisible

Quan ens disposem, un any més, a celebrar els fets capitals de la nostra salvació, el misteri pasqual de Jesucrist, el pas del seu món al Pare, resulta adient reflexionar sobre la relació entre la fe i els sacraments. Perquè tant la fe com els sacraments ens porten d'aquest món al Pare del cel, per la mediació de Jesucrist. Tenim en primer lloc el Baptisme.

El Baptisme és la representació visible —i eclesial— de la justificació per la fe, de la qual hem parlat en els darrers escrits. L'existència simultània en l'Església de l'itinerari de la fe i de la vida sacramental és molt més que un simple duplicat.

La relació entre el sacrament i la fe és la relació que existeix entre el que és visible i el que és invisible. El visible és entès com a penyora i símbol del que és invisible. Talment com en la llei de l'Encarnació, en la qual conèixer i estimar allò que és visible, per exemple l'escolta amorosa

de la paraula de l'Esclat, ens condueix al coneixement i a l'amor del misteri invisible: l'amor de Déu. És el que diu el prefaci de Nadal: «Així, tot coneixent Déu, d'una forma visible, som atrets a l'amor dels béns invisibles».

La comunió eclesial catòlica suposa viure el misteri de Déu invisible i etern en la mediació del que és visible, i que es realitza històricament en l'espai i en el temps. Això és, precisament, el principi de la sacramentalitat catòlica. Posaré un exemple extret de la vida de caritat, al defora dels sacraments. Un parell d'amigues visiten dues germanes malaltes. Aquest és el fet visible, en diríem l'embolcall exterior. En la realitat pregon, les dues amigues s'han trobat amb el Crist com les dones en el matí de la Resurrecció. L'amor de Déu les ha guiades fins aquesta realitat invisible. Caminem amb els peus a la terra, però la nostra vida és amagada amb Crist, en Déu. La vida ordinària esdevé trobada amb el Senyor que viu.

Josep M. Rovira Belloso

(*La fe cristiana en la societat actual*, Edicions 62)

DÉU NO TÉ POR

La força feble de la fe

El segle més secularitzat de la història, el xx, ha conegut una profunditat de fe que emergeix de la memòria dels nous màrtirs. És una herència que transmet alguna cosa essencial: la força feble de la fe.

Al segle xx, l'Església ha tornat a ésser Església de màrtirs, com ha escrit Joan Pau II, que va viure de prop una experiència d'Església de màrtirs a Polònia, especialment durant la segona guerra mundial. Aquesta és una realitat de moltes comunitats cristianes durant el segle passat: haver conegut el sofriment i la mort per la persecució o haver tingut germans o germanes caiguts per fidelitat a l'Evangelí, per no haver renunciat a ésser humans, pel compromís a comunicar la fe i viure la caritat. Són els *nous màrtirs*.

L'herència del segle xx no és només la d'un final de la cristiandat, de la civilització parroquial i d'un món cristià. No és el que queda després d'un llarg desgast i de moltes estacions d'inanició. No és l'herència d'una antiga família noble en decadència, que deixa algun antic palau com a museu del que havia estat o alguna propietat per conservar i un record per cultivar amb gust arqueològic. Joan XXIII deia que l'Església no és cap museu.

És l'herència d'una força que ha animat molts cristians: catòlics, ortodoxos, protestants, han caigut per la fe, eventualment l'un al costat de l'altre. En aquest sentit, la celebració del 7 de maig de 2000 al Coliseu és una pregunta encara oberta a les nostres Esglésies i a les nostres consciències de cristians: ¿Volem acceptar l'herència d'aquestes dones i d'aquests homes que han caigut per no renunciar a la fe, a l'amor, a una vida humana, inspirada per l'Evangelí? No es tracta de cap herència d'una memòria que fonamenti la venjança, que legítimi alguns drets i algunes pretensions. És l'herència d'una vida i la vida de molts.

Andrea Riccardi

(*Déu no té por*, Publicacions de l'Abadia de Montserrat)

SANTORAL

28. ✚ Diumenge de Rams. Sant Guntram (Gontran), rei franc; sant Sixt III, papa (romà, 432-440); sant Doroteu, abat.

29. Dilluns. Sant Ciril, diaca i mr.; sant Eustaci, abat; santa Beatriu de Silva, vg., a Toledo.

30. Dimarts. Sant Quirí, tribú romà mr., pare de Balbina; sant Règul, bisbe; sant Joan Clímac, abat.

31. Dimecres. Sant Benjamí, diaca i mr. (424) a Pèrsia; sant Amós, profe-

ta; santa Balbina, vg. romana i mr.; beat Amadeu (†1472), duc de Savoia.

1. Dijous. Sant Venanci, bisbe i mr.; sant Hug, bisbe; santa Teodora, mr.; beat Nuño Álvares Pereira, rel. carmelità.

2. Divendres. Sant Francesc de Pàola (1416-1507), ermità, fund. Mínims (CR); santa Maria Egipcíaca, penitent.

3. Dissabte. Sant Sixt I, papa, mr.; sant Nicetas, abat.

INTENCIONS DEL SANT PARE (abril)

General: Que el fonamentalisme i l'extremisme siguin contrarestats pel diàleg.

Missionera: Que els cristians perseguits perseverin en l'amor de Déu.

ENTREVISTA

M. DOLORS ALSINA

Voluntariat íntegre

La M. Dolores Alsina és voluntària de l'Hospital matern infantil de Sant Joan de Déu d'Esplugues de Llobregat des de fa 22 anys. Ha estat en diferents serveis: a la biblioteca, a les plantes de neurologia i d'onco-hematologia i cures paliatives, i actualment a nounats. La presència dels voluntaris es concreta en activitats lúdiques: estar amb els nens mentre els pares recuperen forces, treballen o atenen altres fills, biblioteca, sala de jocs, celebracions... Segons la M. Dolores, «des de la gratuïtat, la nostra presència reforça l'atenció integral al pacient i a la seva família; és una ajuda que s'ofereix des de la solidaritat en un procés, el de la malaltia, que comporta dolor, interrogants i sofriment».

Què li han aportat personalment aquests primers 22 anys?

Hi ha unanimitat en afirmar que quan comences penses que vas a donar-te als altres, però aviat experimentes que reps molt més del que dones. L'hospitalitat, com a carisma de l'Orde de Sant Joan de Déu, ens ajuda a ser sensibles a les necessitats de l'altre i aquesta actitud m'ha servit, no solament per estar a prop dels nens i dels seus pares, sinó que ha arribat a formar part del meu ésser, m'ha fet madurar i m'ha preparat per poder viure amb sentit la meua pròpia vida. És font de creixement personal.

A través del voluntariat feu arribar el missatge de Jesús?

A l'hospital hi ha servei pastoral per atendre les necessitats espirituals dels nens i de les seves famílies. Malgrat això, tot i saber que la meua missió com a voluntària no és l'atenció espiritual pròpiament, m'he trobat sovint que, en situacions de vulnerabilitat a causa de la malaltia, les famílies aprofiten la meua presència i mantenen un diàleg profund sobre els perquè que els van sorgint, com ara el sentit del sofriment, on és Déu?, per què els nens... En el dia a dia, com a voluntària i creient, t'acabes convertint en un confident i referent espiritual.

Com actua el voluntari davant una situació de malaltia irreversible?

Per sort, la gran majoria de nens responen als tractaments i es curen. Quan no és així, més que fer, l'important és estar, ser per l'altre, comprometre't i arribar a crear el clima de confiança que fa que no sigui necessari res més que la presència càlida i serena que ells necessiten en aquests moments.

Òscar Bardají i Martín

PADRES E HIJOS

Al pie del cañón o padres tráfugas

La situació de separación pone a cada uno en su sitio: para bien o para mal. Cada ex miembro de la pareja se coloca en el lugar que cree que le corresponde y exagera incluso su función parental; así se vuelve uno más padrazo o más madraza de lo que era antes.

O bien, por el contrario, uno se descoloca y se autoexcluye de la fotografía familiar, para pasar a engrosar las filas del transfuguismo (que no sólo recluta a políticos desertores de su partido, sino también a progenitores que se escapan de su ejercicio parental). Mientras que otros siguen en su sitio, al servicio incondicional de la familia, contra viento y marea.

Los retoños, que no tienen un pelo de tontos, saben sacar buena tajada de la nueva situación familiar. Así, al poco de producirse la separación, no es raro que el hijo mayorcito, que paulatinamente se ha ido convirtiendo en *protector* o está estrechamente *aliado* con un progenitor, exige que el adulto le trate de igual a igual y rehúsa aceptar su autoridad. ¡Y ya la tenemos armada! Porque pocos adultos se van a oponer a este golpe de estado filial, ya que constituyen el colectivo de progenitores abatidos por la separación y con muy pocas ansias de tomar las riendas de la disciplina familiar. El hijo, pues, tarde o temprano termina por usurpar el poder parental.

Sin llegar a estos extremos de motín filial en contra de la jerarquía institucionalizada, lo que observo habitualmente en la consulta es que el proceso de separación provoca una declinación o un cambio, al menos temporal, en el cumplimiento adecuado de las tareas encomendadas a los progenitores. Esta situación parental dimisionaria sólo puede tener efectos negativos para la educación de los hijos, sobre todo si son adolescentes.

Dr. Paulino Castells

(*Los padres no se divorcian de sus hijos*, Editorial Aguilar, Barcelona 2009)

NOTÍCIES DE LA DIÒCESI

EN PRIMERA PERSONA

Aнна Maria Agustí Farreny s'ha compromès molt seriosament en l'acompanyament de dol i en l'organització de la III Jornada d'Acompanyament al dol i malaltia que van tenir lloc a Lleida el passat 12 de març (vegeu la primera pàgina d'aquest Full Dominical).

Anna Maria, què són els grups d'acompanyament de dol?

És una associació, sense ànim de lucre, que pretén ajudar les persones en dol donant-los recolzament emocional i social, potenciant les seves capacitats per poder afrontar i resoldre els problemes derivats de la pèrdua d'un ésser estimat i poder actuar millor en la família i en la societat en la seva quotidianitat.

Grups d'acompanyament al dol el conformen una sèrie de persones voluntàries preparades en el tema del dol i en contínua formació, tant pràctica —treballant els seus dols— com teòrica. Ens basem en la mútua ajuda, és a dir, pretenem, a més a més de beneficiar-nos individualment, ajudar-nos recíprocament. Intentem desvetllar les eines que tothom té en el seu interior per a re-

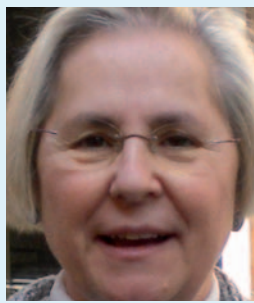
prendre la nova vida que toca viure, ja que sabem que *tot anirà bé, però mai no tornarà a ser com abans*. S'acull i es respecta tothom en les seves creences i realitats.

S'assessora i s'acompanya en les pèrdues i dols tant a nivell individual com grupal; espai que permet expressar els dolors i les emocions sense sentir-se mai jutjat. També oferim xerrades, cursos i tallers d'elaboració del dol.

A qui són destinats? Com s'hi acceix?

Està adreçat a tota persona en dol, és a dir tota persona que ha perdut un ésser estimat i significatiu. Són tantes i tan diverses les emocions i sentiments que es tenen que costa gestionar-los. A més a més, la raó no està, com fins abans de la pèrdua, al seu servei, fet que provoca una sensació de caos que dificulta acomodar-se a viure sense la persona estimada.

Es pot contactar amb nosaltres a través del telèfon: 649 343 574 o

del correu-e: grupdol.lleida@gmail.com.

El divendres 12 de març va tenir lloc a Lleida una «Jornada d'acompanyament de dol i malaltia». Què ens en diries?

enguany hem arribat a la 3a edició i, aquell dia, ja vam anunciar que, el proper any hi hauria una 4a ja que foren moltes les persones que haurien volgut participar i per raons d'espai va ser impossible. Vam tancar la matrícula en arribar a 393 inscripcions.

Grups d'acompanyament al dol entenem que, tot i que la societat amaga i rebutja la mort, aquesta forma part de la vida. Per tant, si la contemplem i la integrem en nosaltres viurem millor, més profundament i més responsablement. D'altra banda, tenim clar que no hi ha res pitjor que patir i sentir-se sol i no comprés en el dolor. El dolor viscut en soledat dona pas a un dolor més fort i més difícil de portar. Davant d'aquesta realitat ens vam proposar

fer unes jornades de sensibilització per a totes les persones, especialment per professionals de la salut i d'ensenyament.

El proper diumenge és Pasqua. Hi ha lligams per a tu entre acompanyar el dol i la Resurrecció?

La persona en dol viu ancorada en el Divendres Sant. El primer temps és impossible veure que pot arribar la Pasqua. És tan gran el dolor i tan dur de portar-lo... Aquest dolor només es guarirà quan se l'hagi deixat sortir del tot. Cal ben buidar-se per tal de reprendre una vida nova. Evidentment que hi ha una resurrecció si s'ha fet un bon dol. Les persones creixem en profunditat quan experimentem el dolor i el sabem guarir. Acollir, comprendre i acompanyar una persona en dol em permet viure la Pasqua contínuament. La persona en dol obre el seu cor confiadament, fet que em permet descobrir la seva grandesa i viure amb ella com va recobrant la seva dignitat, retrobant els seus potencials i, especialment, aprenent a estimar. El dol és un camí d'amor fet dia a dia. No és aquest el gran miracle de la Pasqua?

Sobre les relacions interconfessionals

Els dies 2 i 3 d'aquest mes de març, s'han celebrat a Madrid, les XX Jornades per a Delegats Episcopals de Relacions Interconfessionals a les que he assistit com a Delegada d'Ecumenisme i Diàleg interreligiós de la diòcesi de Lleida. El tema que hem tractat aquest any ha estat «Eclesiologia y ministerio ordenado en el diálogo anglicano-católico», molt adient pel moment que estem vivint, per l'adhesió de grups anglicans de diverses nacionalitats a l'Església Catòlica.

Des de fa més de 40 anys han estat dialogant diferents comissions anglicanes i catòliques per tal d'arribar a la unió de les nostres Esglésies. S'ha treballat i se segueix treballant, ho avala el llistat de documents que ens van presentar. Les jornades han estat profitoses perquè a més de l'estudi i informació que se'ns dona, és una molt bona ocasió per dialogar amb els altres delegats pel que fa a les seves experiències i trifulgues amb els membres de les altres esglésies cristianes. Hem pregat també al Senyor perquè ens enviï el seu Esperit i toqui els nostres cors de vegades allunyats del món ecumènic, i a Maria, mare de la unitat. I, continuarem treballant.

Francesca Agustí

Agenda

Dimarts 30 de març.—A les 6 de la tarda, a la catedral: celebració de la reconciliació. A 2/4 de 8 del vespre a la Catedral, **missa Crismal**: benedicció dels sants Olis que s'utilitzaran durant tot l'any en tot el bisbat per a les uncions sacramentals: baptisme, confirmació, presbiterat i unció dels malalts.

Dijous 1 a diumenge 4 d'abril.—Pasqua Joves, al Claver i a les Avellanes
Dijous 1 d'abril.—A les 22.30 h, Adoració Nocturna —Vetlla extraordinària— a la parròquia de San Llorenç.

17 i 18 d'abril.—Els Grups d'Oració i Amistat de Lleida organitzen un peregrinatge a Castelló. Preu: 110 €. Inscripcions: Rosa Carrera, telèfons 973 261 090 / 6522 180 687.

Del 9 al 20 de maig.—Viatge a Terra Santa. Organització, informació i inscripcions: Santuari de Santa Teresina de Lleida. Carmelites Descalços (Telèfon 973 268 038). Preu per persona en habitació doble: 1.600 €.

Setmana Santa

Diumenge de Rams, 28 de març.—A les 11 h Processó de les Palmes en el barri de Pardinyes. A les 18 h Processó dels Dolors.

Dimecres dia 1 d'abril.—Processó del Silenci que sortirà de l'església Sant Martí a les 00.00 h.

Divendres sant, dia 2 d'abril.—A les 9.00 h, Via Crucis a la Seu Vella que surt de l'església de Sant Martí. A les 9.30 h, Via Crucis a Grenyana. A les 20.30 h Processó del Sant Enterrament.

EL SETRILL

El prevere company

En el Full Dominical del darrer diumenge, parlàvem del prevere del futur aprofitant l'avinentsa del Dia del Seminari. Dèiem que no hauria d'estar centrat en el sagrat, que fa d'ell un ésser separat d'entre els altres batejats, revestint-lo de drets i privilegis.

El prevere del demà s'ha de «despullar» de tota idea de superioritat sobre el Poble de Déu, en el qual el bateig posa a tots al mateix nivell: fills i filles de Déu cridats a viure en fraternitat. En la comunitat eclesial hi ha diversitat de serveis, tots necessaris i dignes. Però no hi ha, per vocació o per

la funció que s'exerceix, cap membre que sigui superior als altres en l'experiència de l'amor de Déu. No em refereixo, evidentment, a les coneixences teològiques que el prevere ha de tenir per al seu ministeri, sinó a l'experiència de relació entre Déu i l'humà, que no pertany als savis i poderosos, com ens revela Jesús en l'evangeli.

En tot allò que toca la recerca i l'experiència de la fe en Jesús, revelador de Déu, els preveres seran considerats com els germans de tots els cristians. D'aquesta manera, i molt naturalment, es passarà de la noció d'imposició a la de propo-

sició, en l'àmbit del «creure». Dic naturalment. Prenent consciència que el prevere no és la persona que sap tot allò que s'ha de creure, frenant així la dinàmica de la fe dels altres batejats, sorgirà aleshores en les nostres comunitats cristianes la figura del prevere **company**, que cerca amb els altres germans, creients o no, i que contribuirà a fer desitjar la fe. Company és el que acompanya, que vol dir «menjar el pa junts».

Josep Alexandre Baró Ania

Delegat de Mitjans de Comunicació Social del bisbat de Lleida